Ἀπὸ θρησκευτικοὺς λόγους ἡ οἰκογενειακὴ αὐτοκτονία!

Τρία ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἔπεσαν μόνα τους

ΣΩΛΤ ΛΕΪΚ ΣΙΤΥ. Τὰ 7 παιδιά, ποὺ ρίχτηκαν ἀπὸ τὸ 11ο πάτωμα τοῦ πολυτελοῦς ξενοδοχείου, στὸ θάνατο, ἔμεναν σὲ μιὰ σουῖτα, ποὺ κόστιζε 90 δολλάρια τὴν ἡμέρα στὸν πατέρα τους, ποὺ πίστευε ὅτι ἦταν θεός. Δὲν εἶχαν πάει ποτὲ τους στὸ σχολεῖο, καὶ σπάνια μιλοῦσαν μὲ ξένους. Ἔτρωγαν στὴ σουῖτα, καὶ σπανιότατα ἔκαναν ἡλιοθεραπεία στὴν πισίνα τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ πατέρας τους, Ἰμμάνουελ Ντεΐβιντ, 39 χρονῶν, εἶχε αὐτοκτονήσει δύο μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δραματικὴ ἐνέργεια τῆς μητέρας, ποὺ ἔσπρωξε ἡ ἴδια τὰ παιδιά της, ἢ τὰ ἀνάγκασε νὰ πηδήξουν, πέφτοντας στὴ συνέχεια καὶ ἡ ἴδια. Ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ αὐτὴ αὐτοκτονία, ἕνα παιδὶ ἔμεινε στὴ ζωή. Εἶναι ἡ 13χρονη Ἐλίζαμπεθ, ποὺ τὸ πρωΐ τῆς Παρασκευῆς βρισκόταν σὲ κρίσιμη, ἀλλὰ σταθερὴ κατάσταση.

Μάρτυρες, ποὺ παρακολούθησαν τὴν σκηνή, κατέθεσαν, ὅτι τρία ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἔπεσαν μὲ τὴ θέλησή τους, ἐνῶ τὰ μικρότερα ἔκλαιγαν σπαραχτικά. Ἀφοῦ, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ τρομοκρατημένου πλήθους ποὺ εἶχε συγκεντρωθεῖ στὸ πεζοδρόμιο ἡ μητέρα ἔσπρωξε τὰ ὑπόλοιπα παιδιά, ἔπεσε καὶ ἡ ἴδια.

Ὑπάρχουν μαρτυρίες, ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συγκεντρωμένους προέτρεπαν τὴ μητέρα νὰ ρίχτεῖ στὸ κενό. Νεκρὰ εἶναι 6 παιδιά, ἀπὸ 5 μέχρι 14 ἐτῶν καὶ ἡ μητέρα τους, ἐνῶ ἡ μικρὴ Ἐλίζαμπεθ χειρουργήθηκε ἐπὶ 10 ὧρες ἀπὸ μία ὁμάδα 15 γιατρῶν. Εἶχε πολλαπλὰ σύνθετα κατάγματα καὶ πληγὲς στὸ ὑπογάστριο.

ΕΜΕΝΑΝ ΜΕΣΑ

Ἡ οἰκογένεια ἦταν ἐγκατεστημένη στὴ σουῖτα, 14 μῆνες. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου, κατέθεσαν ὅτι τὰ παιδιὰ ἔμεναν μέσα τὸν περισσότερο καιρὸ καὶ ἔπαιρναν μαθήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

Ὁ Ντεΐβιντ εἶχε μεγαλώσει μὲ τὸ ὄνομα Μπροὺς Λόνγκο. Μετὰ ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ του θητεία, εἶχε καταταγεῖ στὸ θρησκευτικὸ τάγμα τῶν Μορμόνων. Τὶς πληροφορίες αὐτὲς ἔδωσε ὁ ἀδελφός του, Ντὴν Λόγκο, ποὺ ζεῖ μὲ τὴ μητέρα τους στὴ Φλόριντα, σὲ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη. Ὁ Λόγκο, εἶπε, ὅτι εἶχε νὰ δεῖ τὸν ἀδερφό του 9 χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας τους. Γνώριζε μόνο τὰ δύο μεγαλύτερα παιδιὰ τοῦ Ντεΐβιντ. Στὸ διάστημα τῶν χρόνων αὐτῶν τὰ δύο ἀδέλφια εἶχαν ἀραιὲς τηλεφωνικὲς ἐπαφές.

Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ FBI, Μπὸμπ Ντέχενπορτ, εἶπε ὅτι ὁ Ντεΐβιντ εἶχε πληρώσει περίπου 30.000 δολλάρια, στὸ ξενοδοχεῖο «Ἰντερνάσιοναλ Ντιαύνς», γιὰ ὕπνο καὶ φαγητό.

ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗ

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας Μπρὲντ Ντεΐβις, ποὺ γνώριζε τὸν Ντεΐβιντ προσωπικά, εἶπε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ εἶχε ὕψος 1.90 καὶ ζύγιζε 140 κιλά, δὲν εἶχε δουλέψει ποτὲ του. Πίστευε ὅτι ἦταν θεός.

Ὁ Ντεΐβις εἶπε ἀκόμη, ὅτι ὁ Ἰμμάνουελ Ντεΐβιντ, πρώην μέλος τῆς ἐκκλησίας τῶν Μορμόνων, εἶχε φτιάξει δικὴ του θρησκευτικὴ πίστη, ποὺ ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, ἀσπάζονταν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ λίγοι φίλοι. Ἡ ἐκκλησία τῶν Μορμόνων, ἀρνήθηκε νὰ δώσει πληροφορίες γιὰ τὸν ἀφορισμὸ τοῦ Ντεΐβιντ. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἄποψη, ὅτι ὁ Ντεΐβιντ ζοῦσε μὲ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ ὀπαδοί του.

Ὁ ἀδελφός του, Λόγκο, εἶπε ἀκόμη, ὅτι ὁ Ἰμμάνουελ εἶχε γνωρίσει τὴ γυναίκα του, ποὺ ἦταν Σουηδέζα, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μπράϊχαν, καὶ γιὰ ἕνα διάστημα ἦταν ἱεραπόστολος τῶν Μορμόνων στὴ Νότια Ἀμερική.

Ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου κατέθεσαν ὅτι ὁ Ντεΐβιντ, ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε μεταλλεῖα ἀργύρου στὴ Σουηδία, καὶ ὅτι κάθε φορὰ ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, τηλεφωνοῦσε καὶ τοῦ ἔστελναν.

Σύμφωνα μὲ μαρτυρίες, ὁ Ντεΐβιντ μιλοῦσε συχνὰ γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ αὐτοσυγκεντρώνεται. Πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ ξενοδοχείου τὸν φοβόντουσαν.

Ὁ Ντεΐβιντ πέθανε ἀπὸ δηλητηρίαση μονοξειδίου τοῦ καρμπονίου. Ἡ ἀστυνομία εἶπε, ὅτι, ὅταν ἡ γυναίκα του πληροφορήθηκε τὸ θάνατο τοῦ ἄντρα της, δήλωσε, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πληρώσει τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας του.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ «ΜΑΤΕΝ»

Ὁ χρυσὸς μῦθος τοῦ «Καστρισμοῦ»

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ Ο ΦΙΝΤΕΛ

ΠΑΡΙΣΙ. Ὁ Μισὲλ Πορσερὸν ἀνταποκριτὴς τοῦ Γαλλικοῦ πρακτορείου στὴν Ἀβάνα, γράφει στὴ «Ματέν» γιὰ τὴν 25η ἐπέτειο τῆς κουβανικῆς ἐπανάστασης!

—«ΜΗΝ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΝΕΤΕ Σᾶς διατάζω νὰ μὴν πυροβολήσετε δὲν σκοτώνουμε τὶς ἰδέες». Ἐμποδίζοντας τοὺς ἄντρες τῆς περιπόλου του νὰ πιέσουν τὴ σκανδάλη, ὁ ὑπολοχαγὸς Σάρια, ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ δικτάτορα Μπατίστα, ἄλλαξε τὴν πορεία τῆς ἱστορίας τῆς Κούβας. Δεκαεπτὰ Σπρίνγκφηλντ ἦταν στραμμένα πάνω σ' ἕνα νεαρὸ ἄντρα, ἀκόμη ἀποκοιμισμένο καὶ κατάκοπο μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ μέρες πορεία, τὸν Ραφαὲλ Γκονζάλες, πρῶτο ψευδώνυμο ἑνὸς ἄγνωστου τοῦ Φιντὲλ Κάστρο.

Ὁ μελλοντικὸς ἀνώτατος διοικητὴς τῶν ἑνόπλων δυνάμεων, ποὺ σώθηκε ἀπὸ ἕναν ὑπολοχαγὸ μὲ ἀρχές, ὁδηγήθηκε στὰ δικαστήρια ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν δεκαπέντε χρόνια κάθειρξη γιατὶ προσπάθησε νὰ καταλάβει στὶς 26 Ἰούλη τοῦ 1953, τὸ στρατόπεδο Μονκάντα ντὲ Σαντιάγκο ντὲ Κούμπα, ἐπικεφαλῆς ἑκατὸν τριάντα περίπου ἐξεγερθέντων. Ὁ Σάρια, ποὺ πέθανε πρὶν δύο χρόνια, μετὰ ἀπὸ μία ἥσυχη ζωὴ ποὺ ἔκανε στὴν Ἀβάνα, δὲν μποροῦσε νὰ φανταστεῖ ὅτι οἱ «ἰδέες» ποὺ θέλησε νὰ σώσει θὰ γίνονταν ὁ «καστρισμὸς» τοῦ ὁποίου ἡ «μακρὰ πορεία» ἄρχισε σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ὁρεινὸ δρόμο, στὰ πρόθυρα τοῦ Σιέρα Μαέστρα.

Στὶς 26 Ἰουλίου στὴν Ἀβάνα, γιόρτασαν μὲ ἰδιαίτερο ἐνθουσιασμὸ τὴν 25η ἐπέτειο τῆς ἐπίθεσης κατὰ τοῦ στρατοπέδου Μονκάντα, «ἀργυροῖ ἀρραβῶνες» τοῦ κουβανικοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐπανάστασης.

Ὁ Κουβανὸς ἡγέτης μὲ κεῖνο τὸ ἐπεισόδιο ἔκανε τὴν εἴσοδό του στὴν ἱστορία, ἀπὸ τὴν μικρὴ ὅμως πόρτα, γιατὶ ἡ ἐπίθεση τοῦ φιντελικοῦ κομμάντο (ἀργότερα τὸ ὀνόμασαν κίνημα τῆς 26ης Ἰούλη) κατὰ ἐκείνης τῆς Βαστίλης τοῦ καθεστῶτος τοῦ Μπατίστα κατέληξε σὲ παταγώδη ἀποτυχία. Τρεῖς μόνο «μονκαδιστές» σκοτώθηκαν στὴ μάχη, ἄλλοι 68 ἐκτελέστηκαν ἀργότερα. Μεταξὺ αὐτῶν, ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς ὁμάδας Ἀμπὲλ Σανταμαρία. Οἱ ὑπόλοιποι ἐπιτιθέντες διασκορπίστηκαν στὸ δάσος.

Ὅμως οἱ θεοὶ ἀπὸ πολὺ καιρὸ, εἶχαν ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὸν μικρὸ Φιντὲλ Κάστρο Ρούζ, γιὸ ἑνὸς γαιοκτήμονα. Ἐξαιρετικὸς μαθητής, ἔπεκτα λαμπρὸς φοιτητής, μὲ μεγάλη σωματικὴ δύναμη, ὀργισμένος νέος γιὸς (ἀχάριστος) τῆς μέσης ἀστικῆς κουβανικῆς τάξης, βοηθήθηκε ἀπὸ μία ἐξαιρετικὴ «μπαράκα».

Ὅταν ὁ Κάστρο καὶ μία «χούφτα ἀπὸ μικροαστούς» ἑτοίμασαν τὸ ἐγχείρημα ποὺ ἀποσκοποῦσε στὸ νὰ ξεσηκώσει τὶς μάζες τοῦ Σαντιάγκο, ἡ χώρα, πνιγμένη ἀπὸ τὸν πρῶην λοχία Φουλγκένσιο Μπατίστα, ἀγνοοῦσε ἀκόμη ὁ,τιδήποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὶς ἰδέες αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ γιὰ τὸν ὁποῖο γνώριζαν μόνο ὅτι εἶχε στὸ ἐνεργητικό του μερικὲς ἀναστατώσεις στὸ πανεπιστήμιο. Καὶ ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴ τῆς ἐξουσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἦταν ἀφοσιωμένη στὸ νὰ ἐφαρμόσει τὸν «ἀμέρικαν γουέη ὄφ λάϊφ»: τὸ 1947 ὁ Κάστρο πῆρε μέρος σὲ μιὰ ἐκστρατεία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ ἑνὸς γείτονα, τοῦ δικτάτορα τοῦ Ἁγίου Δομινίκου Τρουχίλο. Ἡ ὑπόθεση ναυάγησε. Ὅμως τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1948 ξαναβρίσκουμε τὸν Κάστρο μεταξὺ ἄλλων διαμαρτυρομένων νέων, αὐτὴ τὴ φορὰ στὴ Μπογκοτά.

Ὁ νεαρὸς δικηγόρος, ποὺ μόνιμα ἔχει προβλήματα μὲ τὴν δικαιοσύνη, δὲν ξεφεύγει πραγματικὰ ἀπὸ τὴν ἀνωνυμία, ὅταν τὸν Μάρτη τοῦ 1952, κάνει μιὰ καταγγελία κατὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Μπατίστα γιὰ παραβίαση τοῦ Συντάγματος.

Τίποτα ὅμως δὲν βγαίνει ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἔτσι ὁ μαίτρ Κάστρο ἀποφασίζει νὰ δώσει τὸ λόγο στὸν «σύντροφο Μάουζερ».

Τίποτα δὲν τραβάει τὴν προτοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μπατίστα, στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1953. Οὔτε κὰν τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φιντὲλ ἐξασφαλίζουν ὅπλα ἀγοράζοντάς τα ἀπὸ στρατιωτικοὺς ποὺ θέλουν νὰ στρογγυλέψουν τὸ μισθό τους. Καὶ οὔτε ὅταν ἑκατὸν ἑξῆντα ἄντρες καὶ δύο γυναῖκες συγκεντρώνονται καὶ ζοῦν σ' ἕνα μικρὸ ἀγρόκτημα, εἴκοσι χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Σαντιάγκο, ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες εἶχε μεταμορφώσει σὲ πτηνοτροφεῖο.

Ὁ «φιντελισμός» — ὁ «καστρισμός» — ποὺ θὰ συναντοῦσε σύντομα στὸν δρόμο του τὸν πρῶτο του σύμμαχο, στὸ πρόσωπο τοῦ Σάρια, θὰ γεννιόταν μὲ τὸ θόρυβο μιᾶς εἰκοσαριᾶς αὐτοκινήτων ποὺ, ἀπὸ τὴν «Φίνκα Σίμπονυ», κατευθύνονταν πρὸς τὸ Σαντιάγκο, ποὺ τότε ἦταν μεθυσμένο ἀπ' τὸ καρναβάλι, ἀποτελώντας ἕνα μέρος τῆς στρατιωτικῆς μονάδας τῆς Μονκάντα, κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ συνταγματάρχη Χαβιάνο.

Μερικὲς ὧρες ἀργότερα, ἡ χώρα ἔμαθε ὅτι μία ἐπίθεση κατὰ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ναυάγησε στὸ Σαντιάγκο. Ὁ κόσμος ἄκουσε ἐπίσης γιὰ πρώτη φορὰ τὴν φωνὴ τοῦ Κάστρο στὸ ραδιόφωνο, ὅπου τοῦ εἶχαν ζητήσει νὰ δώσει ἐξηγήσεις γιὰ τὴν πράξη του: «Οἱ ἠλίθιοι...» διηγήθηκε ἀργότερα ὁ Κάστρο, μοῦ ζητοῦσαν νὰ πάρω τὸ μικρόφωνο καὶ νὰ ὑποστηρίξω τὶς ἀπόψεις μου μπροστά τους τὴν στιγμὴ πού, ἐξ' αἰτίας τῶν ἐγκλημάτων τους, ἦταν ἠθικὰ ἄοπλοι μπροστά μου. Βέβαια, πῆρα τὸ μικρόφωνο κι' κείνη τὴν στιγμή, ἄρχισε ἡ δεύτερη φάση τῆς ἐπανάστασης.

Τὸ ὄνομα τοῦ Φιντὲλ Κάστρο δὲν ἐγκατέλειψε ἀπὸ τότε τὴν πρώτη σελίδα τῶν κουβανικῶν ἐφημερίδων καὶ ἀργότερα 6γῆκε καὶ στὸν Διεθνῆ Τύπο, μέχρι τὴ νικηφόρα εἴσοδό του στὴν Ἀβάνα, τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Γενάρη τοῦ 1959, ἐπικεφαλῆς περίπου τριῶν χιλιάδων «μπαρμπούντος» (γενειοφόρων), ἀκολουθούμενων ἀπὸ δέκα περίπου χιλιάδες ἄτομα.

Δέκα χρόνια νωρίτερα ἦταν μόνο δώδεκα πάνω στὶς κορυφὲς τοῦ Σιέρα Μαέστρα.

Ἔτσι πρωταίτιοι τῆς κουβανικῆς ἐπανάστασης ἦταν ἀπὸ τὸ 1953 κιόλας μιὰ «χούφτα μικροαστῶν» πού, ἔξω ἀπὸ τὴν πορεία ποὺ ἀκολούθησαν καὶ ἀπὸ τὰ σχήματα τῆς μαρξιστικῆς ὀρθοδοξίας, κατάφεραν νὰ συμβιβάσουν τὸ ἀσιμβίβαστο: τὸν ἔνοπλο ἀγῶνα — γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία — καὶ ἕνα ἐθνικιστικὸ πρόγραμμα, μεταρρυθμιστικό — γιὰ νὰ τὴν κρατήσουν — πρὶν νὰ τὴν σταθεροποιήσουν ἀνακηρύσσοντας τὸν σοσιαλιστικὸ χαρακτήρα τῆς ἐπανάστασής τους.

Πακέτες • Γράμματα • Μεταξοτυπίαι • Σχέδια • Ντέκορ • Ζωγραφιαί
ΣΑΝ
ΑΦΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΧΕΔΙΑΣΕΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΠΟΥΝΑΡΗ 103—Χαραλάμπη
ΤΗΛ 78-103 & 320-293

ΑΚΡΟΠΟΛ
ΣΗΜΕΡΟΝ
9—10.45—12.30
Ὁ βραβευμένος σκηνοθέτης ΜΑΪΚΕΛ ΑΠΤΕΝΤ παρουσιάζει τὸ κολοσσιαῖο ἀστυνομικὸ θρίλλερ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΤΩΝ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ ΠΑΝΑΒΙΖΙΟΝ
ΣΤΕΪΣΥ ΚΗΤΣ
ΝΤΕΗΒΙΝΤ ΧΕΜΜΙΓΚΣ
ΣΤΕΦΕΝ ΜΠΟΥΝΤ
ΚΑΡΟΛ ΧΟΥΑΪΤ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ
ΣΗΜΕΡΟΝ
9—10.45—12.30
Ὁ ΤΕΡΕΝΣ ΧΙΛΛ ΤΖΕΣ ΧΑΝ--ΡΙΤΑ ΠΑΒΟΝ σὲ μιὰ σπαρταριστὴ ὑπὲρ περιπέτεια
Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ Γ' ΡΑΪΧ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΚΛΕΙΔΙΑ Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΑΝΑΠΤΗΡΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ

τοποθετοῦμε σοῦστες ἐξωθύρας
ΑΝ ΚΛΕΙΣΤΕΙΤΕ ΕΞΩ
Τηλεφωνήσατε
220-666
ΑΛΛΑΓΕΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ
ΝΙΚ. ΣΚΟΝΔΡΑΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 70
Παραπλεύρως ΜΟΥΣΤΑΚΗ

ΙΩ. ΓΙΑΛΕΛΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 68
ΤΗΛΕΦ. 271-592

ΤΟ «ΒΑΤΕΡΛΩ» ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πατέρας, αὐτὸς ὁ... περιττός!

Ἡ πατριαρχικὴ κοινωνία ἔχασε τὴν τελευταία μάχη της

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΜΟΝΗ

ΠΑΡΙΣΙ, ('Ιδ. Ὑπ.). Ἕνας ἄγνωστός μας ὥς χτὲς καὶ ἄσημος ἐργάτης τοῦ Λίβερπουλ, ὁ κ. Πάττον, ἔδωσε τὴν τελευταία μάχη τῆς πατριαρχικῆς κοινωνίας, καὶ τὴν ἔχασε: μὲ ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου τοῦ Λίβερπουλ ἀναγνωρίσθηκε στὴ γυναίκα τοῦ κ. Πάττον τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσει ἂν θὰ ἀποκτήσει παιδὶ ἢ ἂν θὰ καταφύγει σὲ ἄμβλωση γιὰ νὰ διακόψη μιὰ ἀνεπιθύμητη ἐγκυμοσύνη. Ὁ σύζυγος, ποὺ κατέφυγε στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τό — ἔσχατο — δικαίωμα τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου νὰ μετέχει «κατὰ τὸ ἥμισυ» στὴ δημιουργία ἑνὸς καινούργιου ἀνθρώπου, ἔχασε τὴ δίκη. Οἱ δικαστὲς ἀποφάνθηκαν πὼς τὸ παιδὶ ποὺ ἔφερνε στὰ σπλάχνα της ἡ κυρία Πάττον ἀνῆκε σ' αὐτὴν κατ' ἀποκλειστικότητα, καὶ σ' αὐτὴν ἀνῆκε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσει ἂν θὰ τὸ ἔφερνε στὸν κόσμο ἢ ὄχι. Καὶ μ' αὐτή τους τὴν ἀπόφαση δημιούργησαν ἕνα «δεδικασμένο» ποὺ θὰ ἐπηρεάσει βαθύτατα τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ τὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο στὰ χρόνια ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν καὶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες.

Ἀσφαλῶς ἡ ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου τοῦ Λίβερπουλ, δὲν ἐγκαινιάζεται καινούργιο δίκαιο Οἱ δικαστὲς δὲν ἔκριναν αὐθαίρετα, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ ὑπάρχοντα νόμο. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι, ὡς τώρα, ἡ ἀπόφαση ἑνὸς ζευγαριοῦ γιὰ τὸ ἂν θὰ ὑποβληθεῖ ἡ σύζυγος σὲ ἄμβλωση πέρνονναν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς συζύγους, ἀπὸ κοινοῦ. Σὲ περίπτωση διαφωνίας τους πάνω σ' αὐτὸ τὸ σοβαρότατο θέμα, θὰ ἀκολουθοῦσαν ἔντονες συζητήσεις, καυγάδες, ἀλλά, ὁπωσδήποτε, τὸ ζήτημα θὰ λυνόταν ἀνάμεσά τους, μὲ τὴν ἐπικράτηση τοῦ «ἰσχυροτέρου», ποὺ δὲν ἦταν ὑποχρεωτικὰ καὶ πάντοτε ὁ ἄνδρας. Ἡ πρωτοτυπία στὴν περίπτωση τοῦ ζεύγους Πάττον εἶναι, ὅτι δὲν κατόρθωσαν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα ἀνάμεσά τους, καὶ ἔφτασαν ὥς τὰ δικαστήρια. Ἔτσι, ὁ κ. Πάττον, ποὺ ἤθελε μιὰ δημόσια ἀναγνώριση τοῦ πατρικοῦ ρόλου, ἔχασε τὴ δίκη καί, τὸ χειρότερο ἢ ἤττα του θὰ ἔχει τὶς ἐπιπτώσεις της σὲ ὅλο τὸ ἀνδρικὸ φύλο!

Ἀντίθετα ἡ νίκη τῆς κ. Πάττον, ἡ ὁποία ἔσπευσε πανευτυχὴς στὸ γυναικολόγο της ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκδοση τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι μιὰ νίκη τοῦ γυναικείου φύλου. Νίκη ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ ἀποδειχθεῖ πύρρειος, ἀλλὰ πού, γιὰ τὴν ὥρα, ἀνεβάζει τὴ θέση τῆς γυναίκας σὲ ὕψη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ὀνειρευτεῖ ἐδῶ καὶ μιὰ μόλις γενιά.

Η ΓΥΝΗ ΤΙΚΤΕΙ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑ

«Ὁ ἀνὴρ γεννᾶ, ἡ γυνὴ τίκτει», λέγανε οἱ παπποῦδες μας, σίγουροι γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου καὶ γιὰ τὸν ὑποδεέστερο, ἐν παντί, ρόλο τῆς γυναίκας. Χάρη σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, ποὺ ἔβρισκε τὴ νομική της ἔκφραση ὥς καὶ στὶς πιὸ «συγχρονισμένες» νομοθεσίες τοῦ 19ου αἰώνα, ἡ γυναίκα μποροῦσε νὰ λέγεται «βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ», ἀλλὰ ἡ ἀγωγὴ καὶ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν ἀποφασίζονταν ἀπὸ τὸν πατέρα. Ἡ μητέρα δὲν μποροῦσε νὰ παίξει, νομικὰ του λάχιστον, παρὰ γνωμοδοτικὸ καὶ συμβουλευτικὸ ἁπλῶς ρόλο. Ἔτσι, ἡ γυναίκα δὲν εἶχε κανένα βασίλειο, ἔξω ἀπὸ τὴν κουζίνα ἢ ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀνάλογα τοῦ εἰ σοδηματικοῦ ἐπιπέδου.

Στὶς μέρες μας, γιὰ πρώτη φορὰ πραγματοποιεῖται μιὰ τόσο ριζικὴ ἀλλαγὴ στὴν οἰκογενειακὴ νομοθεσία ὥστε νὰ ὑπερβαίνει καὶ αὐτὴ τὴν ἐξίσωση τῶν δύο φύλων καὶ νὰ ἀνοίγει τὸν δρόμο στὸν κυρίαρχο ρόλο τῆς γυναίκας. Γιὰ νὰ γίνει αὐτὴ ἡ ἐπανάσταση ἦταν ἀρκετὸς ἕνας καὶ μόνο νόμος ἢ μᾶλλον ἕνα καὶ μόνο ἄρθρο τοῦ νόμου περὶ ἀμβλώσεων: τὸ ἄρθρο ποὺ ἀναγνωρίζει ἀποκλειστικὰ στὴ γυναίκα τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζει γιὰ τὴ διακοπὴ τῆς ἀνεπιθύμητης κυήσεως!

Ἡ ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ δὲ χρειάζεται νὰ εἶναι πάντοτε ρητή. Ἡ ἀντίστροφα ἡ στέρηση τοῦ πατέρα ἀπὸ τὸ δικαίωμα νὰ μετέχει στὴ λήψη αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως δὲ γίνεται πάντοτε ρητά. Μπορεῖ νὰ εἶναι σιωπηρή, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἀποτελεσματική. Ὁ γαλλικὸς νόμος τοῦ 1975 π.χ. ὁρίζει στὸ σχετικό του ἄρθρο ὅτι «ἡ ἔγκυος γυναίκα ποὺ αἰσθάνεται δυστυχὴς ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη της μπορεῖ νὰ ζητήσει ἀπὸ ἕνα γιατρὸ τὴ διακοπὴ τῆς κυήσεως». Δὲν ὁρίζει ὁ νόμος ὅτι ἡ γυναίκα μπορεῖ νὰ καταφύγει στὴν ἄμβλωση ἔστω καὶ ἂν ἄνδρας της διαφωνεῖ, ἢ παρὰ τὴ διαφορετικὴ γνώμη τοῦ συζύγου. Κάνει κάτι πιὸ ἁπλό: δὲν ἀναφέρει τὸ σύζυγο! Ἔτσι, σιωπηρά, τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ μετέχει στὴ λήψη τῆς ἀποφάσεως.

Συνεπῶς, ἂν ἡ ὑπόθεση «Πάττον κατὰ Πάττον» ἐμφανιζόταν σὲ γαλλικὸ δικαστήριο, θὰ ἦταν ὑπόθεση «Ντυπὸν κατὰ Ντυπόν», καὶ ἡ ἀπόφαση ποὺ θὰ ἐκδιδόταν δὲν θὰ διέφερε ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τοῦ βρεταννικοῦ δικαστηρίου. Οἱ δικαστές, κρίνοντας κατὰ νόμον, θὰ ἀναζητοῦσαν στὸ νόμο τὴν παράγραφο ἐκείνη ποὺ θὰ ἀπαιτεῖ τὴν ὁμόφωνη γνώμη τῶν δύο συζύγων προκειμένου νὰ κάνει ἔκτρωση ἡ σύζυγος. Ἀλλὰ τέτοια παράγραφος δὲν ὑπάρχει. Ὁ νόμος περιορίζεται νὰ ὁρίσει πὼς ἡ γυναίκα ποὺ ἡ ἐγκυμοσύνη τὴν κάνει νὰ αἰσθάνεται δυστυχής, μπορεῖ νὰ κάνει ἔκτρωση.

Ἑπομένως, δὲ θὰ εἶχαν ποῦ νὰ στηρίξουν μιὰν ἀντίθετη ἀπόφαση, ἀκόμη κι' ἂν τὸ ἤθελαν...

Πρόκειται γιὰ ἀδλεψία τοῦ νομοθέτη, ποὺ πρέπει νὰ διορθωθεῖ, γιὰ ὑπερβολὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀπαλειφθεῖ, ἢ γιὰ «σοφία» ποὺ δίνει στὴ γυναίκα ἕνα δικαίωμα ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τῆς ἀνήκει; Τὸ γαλλικὸ γυναικεῖο περιοδικό, «Ἔλ» ἔθεσε τὸ ζήτημα σὲ Γάλλους διανοουμένους καὶ ἐπιστήμονες, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Οἱ πέντε ἄνδρες ποὺ ρωτήθηκαν ἀπάντησαν ὅλοι πὼς σωστὰ ὁρίζει ὁ νόμος καὶ δὲ χρειάζεται καμμιὰ ἀλλαγὴ στὴ νομοθεσία τοῦ 1975.

Βασικὰ στοιχεῖα τοῦ συλλογισμοῦ τους, ἦταν ὅτι: Τὸ ἀγέννητο πλάσμα, τὸ ἔμβρυο, ἀνήκει στὴ μητέρα, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός της, συνεπῶς, σ' αὐτὴν ἀνήκει καὶ ἡ ἀπόφαση, ὅτι τὸ παιδὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσει χωρὶς τὶς μητρικὲς φροντίδες, ἑπομένως μιὰ γυναίκα ποὺ γίνεται δυστυχισμένη μὲ τὴν ἔγκυμοσύνη δὲ θὰ εἶναι καὶ καλὴ μητέρα, ἑπομένως καλύτερα νὰ ἀποφασίζει μόνη γιὰ τὴ διακοπὴ τῆς κυήσεως ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ δὲν τὸ θέλει, ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ πατέρα πάνω στὸ παιδί του εἶναι μὲν πραγματικά, ἀλλὰ «ἀφηρημένα», δὲ συγκρίνονται μὲ τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν τὴ μητέρα μὲ τὸ παιδί. Συνεπῶς ἡ γυναίκα ἔχει τὸν κύριο λόγο.

Κατὰ ἀρκετὰ παράδοξο τρόπο, οἱ δύο ἀπὸ τὶς τρεῖς γυναῖκες ποὺ ἀπαντοῦν στὴν ἔρευνα τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ εἶναι πιὸ ἀμήχανες καί... μετριοπαθεῖς στὶς ἀπαντήσεις τους. Ἡ μία, ἡ γνωστὴ δημοσιογράφος καὶ ψυχαναλύτρια Μελὶ Γκρεγκουάρ, εἶναι ἡ πιὸ διστακτικὴ μπροστὰ στὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος, καὶ ἴσως ἡ πιὸ διορατικὴ ὡς προς τὶς συνέπειες τοῦ νόμου τοῦ 1975: «Τὸ ἐρώτημα μὲ φέρνει σὲ ἀμηχανία — λέει — γιατὶ α